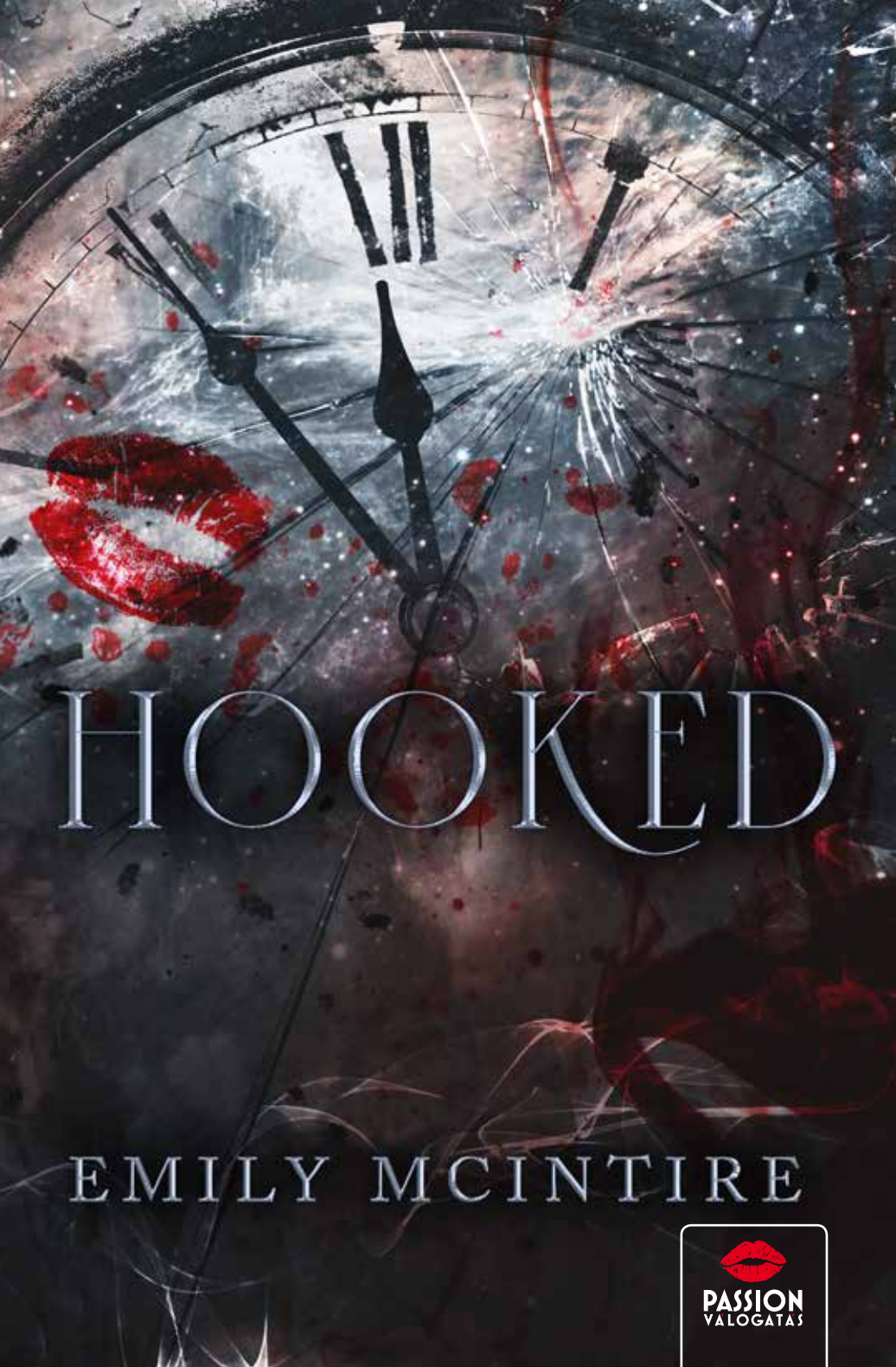

HOOKED

EMILY MCINTIRE

BOSSZÚT ESKÜDÖTT, DE A LÁNY IRÁNTI VONZALMA MINDENT MEGVÁLTOZTAT...

Jamesnek egyetlen célja van: elpusztítani ellenségét, Peter Michaelst. Amikor Peter húszéves lánya, Wendy megjelenik James bárjában, meglátja benne a lehetőséget: ha elcsábítja, a bosszúja eszközeként használhatja fel a lányt. Ez a tökéletes terv, amíg James bűnszervezetében el nem kezdenek rosszul alakulni a dolgok. Meg kell találnia az árulót maguk között, és a korábbi tervei egyre távolibbnak tűnnek, amikor James lassan már nem csupán egy könnyen feláldozható bábuként tekint Wendyre.

Wendyt gazdag és rideg apja élete nagy részében elzárta a világtól, de egy spontán baráti éjszakán intenzív és függőséget okozó szerelmi viszonyba keveredik. Szerelmének tárgya a sötét és titokzatos James. Bár pontosan tudja, hogy a férfi veszélyes, úgy tűnik, Wendy képtelen lerázni magáról a vágyat. Ahogy azonban kapcsolatuk egyre hevesebbé és szenvedélyesebbé válik, és Wendy egyre többet tud meg a világról, amelybe belépett, már nem biztos abban, hogy a James néven megismert férfiba vagy a Hookként ismert szörnyetegbe szeretett-e bele.

EMILY MCINTIRE

a New York Times és Sunday Times bestsellerszerzője, akinek történetei a lassan izzó szenvedélyes rajongásról és a nem fekete-fehér erkölcsű hősökről szólnak. A romantika számos alműfaján átívelő könyveit több mint egy tucat nyelvre fordították le. Emily túlélte a 4. stádiumú mellrákot; szabadidejét a családjával tölti, jó könyvekbe feledkezik, vagy hangulatától függően átrendezi a házát.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.emilymcintire.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

„A szerző zseniálisan helyezte át az eredeti Pán Péter történet elemeit ebbe a modern, kifacsart változatba. Igazi sötét románc, valóban lendületes, a fejezetek jól pörögnek, egyszerűen letehetetlen. Akár ez az első sötét románcod, akár már járatos vagy a műfajban, ezt a könyvet imádni fogod!” **AMAZON**

„Ez egy olyan történet, ahol valóban a rosszfiú talál szerelemre. A főszereplő, James egy igazi, kegyetlen antihős, akibe a lány minden gonoszsága ellenére végzetesen beleszeret. Wendy karaktere tökéletes ellenpontját képi Jamesének, és a közös jeleneteik... perzselőek! Vigyázat, igazán sötét románc, de nem tudtam abbahagyni!” **GOODREADS**

„Egy klasszikus mese újraértelmezése? Pipa! Hook kapitány dögös drogbáró és egyben klubtulajdonos verziója? Pipa! Sötét hajú, kék szemű főhős szexi akcentussal? IGEN! James elképesztően lehengerlő negatív hős, és imádtam a közte és Wendy között kialakuló, perzselő kémiát. Kell ennél több? **NEM!”** **STORYGRAPH**

EMILY MCINTIRE

HOOKED

— részlet —

1. FEJEZET

Wendy

SOHA NEM JÁRTAM Massachusetts államban, de azt hallottam, ott nem igazán van hőség. Így aztán, bár Florida után elég döbbenetes változás az ottani hőmérsékletben lenni, nem teljesen váratlan. Mégis megborzongok az egy szál pántos pólóban; könnyű szellő fújja csupasz karomat. Önkéntelenül azt kívánom, bárcsak Floridában maradtam volna, és ne jöttem volna a családommal új otthonukba, Bloomsburgbe.

De egyszerűen képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy ha felhívnak, mert segítségre van szükségük, ne tudjak rögtön odamenni hozzájuk. Apám munkamániás – anyám halála után még súlyosabban, mint azelőtt –, és ha nem lennék a közelükben, a tizenhat éves öcsém, Jonathan teljesen magára maradna.

Mindig is apás lány voltam, még ha ezt apám eléggé meg is nehezíti. Azt reméltem, hogy miután elköltözzünk, lassít egy kicsit. Több időt szán majd a családjára, nem pedig folyton a következő nagy üzletet keresi, amit megragadhat. De Peter Michaels nem olyan ember, aki valaha nyuga-

lomra talál. Sokkal jobban szomjazik új üzleti sikerekre, mint a családi kapcsolatokra. Egymás után ötödszörre választotta a *Forbes* magazin az év üzletemberének, és ez azt jelenti, hogy rengeteg lehetőség várja. Mivel a nyugati féltekén működő legnagyobb légitársaság tulajdonosa, ezekhez a lehetőségekhez megvan az anyagi háttere is.

NevAirLand. *Ha megálmodod, hova mennél, mi elrepítünk oda.*

– El kéne mennünk valahová ma este – mondja a barátnőm, Angie, miközben a pultot törölgeti a Vanilla Bean nevű kávézóban, ahol dolgozunk.

– És mit csináljunk? – kérdezem. Igazából én csak arra vágytam, hogy hazamenjek és pihenjek egy kicsit. Alig több mint egy hónapja vagyok itt, és egyetlen estét sem tölthettem Jonathannal. Az is igaz azonban, hogy éppen a „nincs szükségem semmire és senkire” kamasz időszakát éli, ezért lehet, hogy nem is igazán vágyik a társaságra. Angie vállat von.

– Nem is tudom. A lányok közül páran arról beszéltek, hogy el kéne menni a Jolly Rogerbe.

Erre elfintorodom. Egyrészt azért, ahogy a „lányok” szót kimondta, és amiatt is, hogy kiket ért ezalatt.

– Ugyan már, Wendy! Már majdnem két hónapja vagy itt, és egyszer sem jöttél el velem egy kicsit szórakozni – mondja Angie, alsó ajkát biggyesztve, két kezét imára kulcsolva.

– Nem hiszem, hogy a barátaid kedvelnek engem.

– Ez nem igaz – bizonygatja. – Csak még nem ismernek. Ahhoz pedig, hogy megismerjenek, többet kéne együtt lenned velünk.

– Nem is tudom, Angie – mondom, és alsó ajkamra harapok. – Apám elutazott, és nem szereti, ha szórakozni megyek, és magamra vonom a figyelmet.

Angie a szemét forgatja.

– De hiszen húszéves vagy. Vágd már el a köldökzsinórt!

Fél szívvel mosolygok válaszként. Angie, ahogy az emberek többsége, képtelen megérteni, milyen érzés Peter Michaels lányának lenni. Akkor sem tudnám elvágni a zsinórt, ha akarnám. Apám hatalma és befolyása a világegyetem minden részébe elér, nincs semmi és senki, ami és aki kivonhatná magát az uralma alól. Vagy ha van is, én még nem találkoztam ilyennel.

Megszólal az ajtó feletti csengő, és Angie barátnője, Maria sétál be; hosszú, fekete haja ragyog a lámpák fényében, ahogy felénk lépdel. Szemöldököm összerándul, ahogy ránézek, aztán vissza Angie-re.

– Egyébként is milyen hely az, amelyik beenged egy húszévest?

– Neked nincs hamis személyid? – kérdi Maria, ahogy odaér a pulthoz.

– *Nekem* nincs hamis személyim. – Még soha életemben nem lógtam be illegálisan bárba vagy klubba. – Pár hét múlva huszonegy leszek, a születnapom után elmegyek veletek – legyintek. Maria tetőtől talpig végigmér.

– Angie, nincs nálad a nővéred személyije? Nagyon... hasonlít rá – mondja, azzal megérinti barna hajamat. – Csak mutass egy kicsit a testedből, és meg sem nézik az igazolványképedet.

Felnevetek, legyintek a szavaira, de zsigereim összerándulnak, hőség áraszt el, ereimben kering, felhevíti az arcomat. Nem szoktam szabályt szegni. Még soha egyetlen

szabályt sem szegtem meg. De a gondolat, hogy este elmenjek valahová, és valami rosszat tegyek, igazán izgalommal tölt el. Borzongás fut végig a gerincemen.

Maria az egyik „lány”, és egyáltalán nem fogadott szívesen. De elnézve, ahogy mosolyog, és végighúzza az ujjait fekete hajában, arra gondolok, hogy Angie-nek talán igaza van. Talán minden fejben dől el, és egyszerűen nem adtam neki esélyt. Soha nem volt igazi barátnői köröm, ezért fogalmam sincs, hogyan működik az ilyesmi.

– Nem érdekel, hogy nem akarsz menni – jelenti ki Angie határozottan, és megdob a nedves törlőruhával. – Főnöki hatáskörben döntök.

Felnevetek, a fejemet rázom, miközben a kávéscsészét rendezem, hogy reggelre minden készen legyen.

– Hmmm. – Maria hangosan elpattintja a rágógumilufiját, sötét szemével a profilomat vizsgálja. – Nem akarsz jönni?

– Nem arról van szó. Én csak...

– Lehet, hogy így a legjobb – vág a szavamba. – Nem hiszem, hogy a J.R. neked való hely.

A gerincem bizsereg, kihúzom magamat.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Vigyorog.

– Azt, hogy az a hely nem *gyerekeknek* való.

– Maria, ne csináld ezt! Ne légy undok! – szólal meg Angie.

Maria nevet.

– Nem vagyok undok. Csak mondom. Mi van, ha ő is ott lesz? El tudod képzelni azt a helyzetet? A kis Wendy örök életére sérülne már attól is, hogy egy épületben vannak, és rohanna elpanaszolni apucinak, mi történt.

Erre felkapom a fejemet.

– Apám nincs is a városban.

Maria erre oldalra biccenti a fejét, ajka keskeny vonallá feszül.

– Akkor a dajkádnak.

Düh cikázik bennem, és annyira bizonyítani akarom, hogy téved... Ez határozza meg a döntésemet, ez tolja a nyelvemre azt a két szót. Angie-re nézek.

– Benne vagyok!

– Ez az! – tapsol Angie.

Maria szeme felcsillan.

– Remélem, kibírod.

– Jaj, ne hülyéskedj, Maria! Miért ne bírná ki? Semmi baja nem lesz. Az egy bár, nem egy szexklub – mondja Angie, aztán felém fordul. – Ne is hallgass rá! Egyébként csak azért megyünk oda, hogy megpróbálja felhívni magára annak a titokzatos férfinak a figyelmét, akiért nagyon odavan.

– *Fel is fog* figyelni rám.

Angie oldalra billenti a fejét.

– Azt sem tudja, hogy létezel.

– A szerencse előbb-utóbb rám mosolyog – állítja Maria, és vállat von.

Nem tudom, mit gondoljak, összerándul a szemöldököm.

– Kiről beszéltek? Ki az a titokzatos férfi?

Lassú mosoly terjed szét Maria arcán, Angie vágyódóan néz maga elé.

– Hook.*

* Kampó (szerk.)

2. FEJEZET

James

– ÚJ JAVASLAT VAN AZ ASZTALON.

Két ujjnyi Basil Hayden whiskyt töltök a kristálypohárba, beledobok egy jégkockát, és élvezem az ital ízét. Aztán Ru felé fordulok.

– Nem tudtam, hogy foglalkozunk új javaslatokkal.

Megvonja a vállát, szivarra gyújt, és kifújja a füstöt.

– Általában nem. De üzletember vagyok, és ebben lehetőség rejlik.

Tompa a hangja, ahogy a dohánytekerccsel a szájában beszél, de mivel évek óta úgy szívom magamba a szavait, mint az evangéliumot, könnyen megértem. Roofus – akit a világ Ru néven ismer – az egyetlen ember az életemben, aki méltó a bizalmamra. Ő mentett meg a pokolból, és soha nem leszek képes visszafizetni neki ezt az adósságot. A hálám azonban csak rá terjed ki, ami megnehezíti a helyzetemet, amikor úgy dönt, új embereket von be a tevékenységünkbe.

Ahogy öregszik, egyre meggondolatlanabb.

– Ha képtelen vagy visszautasítani egy-egy *lehetőséget*, előbb-utóbb véged lesz – mondom neki.

Szeme összeszűkül.

– Nem áll szándékomban meghalni és egy britre hagyni az örökségemet.

Vigyorgok. Itt minden az enyém; csak nem szereti ezt hangosan kimondani. Nem akarja elismerni, hogy a tanítvány felülmúlta a mestert, hogy azért ő tartja a gyeplőt, mert megengedem neki. Ez az igazság attól a pillanattól kezdve, hogy nyolc évvel ezelőtt a nagybátyám vére elfolyt a kezem alatt a tizennyolcadik születésnapomon. Kibeleztem őt, mint egy semmit érő halat, aztán ugyanazzal a pengével vágtam bele a steakembe vacsoránál, és senki nem merte megkérdezni, miért vörös foltosak az ujjaim.

Lehet, hogy névlegesen Ru a főnök, de én vagyok az, akitől mindannyian félnek. Poharamat az íróasztal szélére helyezem, és leülök a támlás fotelbe.

– A halandóságod nem olyasmi, amivel különösebben szeretek viccelődni.

Néha komolyan azt hiszem, hogy Ru érinthetetlennek gondolja magát. Ettől azonban gondatlan lesz. Túl könnyen bízok másokban. Túlságosan közel engedek őket magához. Szerencsére ott vagyok neki én, hogy mélyen belevágjak a késemet bárkinek a hasába, aki bepróbálkozik, és élvezzem, ahogy az élet kihuny a szemükből, és vérük a kezemre csöpög.

Ha az ember megtapasztalja, amiket én átéltem, gyorsan rájön, hogy a halhatatlanság az emlékezet. Addig élsz, amíg mások emlékeznek rád. Ru előrehajol, szivarját az íróasztala sarkán lévő díszes hamutartóba rakja.

– Akkor most figyelj! Van valaki, akit érdekel a társulás lehetősége. Új üzleti partner a láthatáron – mondja, és

vigyorog. – Bővíteni szeretné a disztribúciót. A világegyetem új szegleteibe juttatná el a tündérporunkat.

– Lenyűgöző. – Lesöprök egy szösz a zakómról. – Ki az?

Pusztán azért kérdezem, hogy megnyugtassam. Egyáltalán nem érdekel, és nem is érdekem, hogy új ember kerüljön közénk. Az elmúlt három évben a jelenlegi drogfutárunkat használtuk, akit személyesen ellenőriztem. Néztem, ahogy átizzadja a ruháját, amikor azt figyelte, ahogy a tündérporunkat homáros ládákba rejtve berakják a repülőgépbe. Mellette ültem a pilótafülkében a repülés teljes ideje alatt, kampópengémet forgattam az ujjaim között, ő pedig összehugyozta magát az idegességtől.

Ha biztosítani akarod valakinek a hűségét, meg kell győződnöd arról, hogy megérti, *miért* érdemled meg, hogy hűséges legyen hozzád. És gondoskodtam arról, hogy az emberek megértsék: a pengével okozott vágás sokkal jobban fáj, ha a pengét tartó személy élvezi, hogy fájdalmat okozhat.

Ru a kezével megtörli a száját.

– Hallottál a NevAirLand légitársaságról?

Megdermedek. Jéghidegen lüktet a vér az ereimben. Biztos vagyok benne, hogy soha nem említettem ezt a nevet senkinek, különösen Rúnak nem.

– Nem hiszem, hogy valaha hallottam volna – mondom. Állkapcsom remeg.

– Hát, szerintem te vagy az egyetlen, aki nem hallott még róluk – feleli Ru nevetve. – A tulajdonos, Peter Michaels most költözött ide.

Szívem a bordáimhoz csapódik. *Hogyhogy nem tudtam erről?*

– Igazán?

Ru bólint.

– Új *kalandot* keres. – Mosolyog, kissé görbe fogai megcsillannak. – Úgy helyes, ha megfelelően fogadjuk, és tudatjuk vele, hogyan működnek itt a dolgok.

Ujjaim megrándulnak a dühtől, ami fellángol bennem, valahányszor meghallom Peter Michaels nevét. Kinyújtom a kezemet, és felveszem a poharamat; erősen szorítom a kristályt, a várakozás izgalma vibrál mellkasomban. Micsoda véletlen, hogy az az ember, akit meg akarok ölni, ezüsttálcán szolgálja fel magát nekem!

– Fantasztikus lehetőségnek hangzik. – Mosolygok.

Ru felveszi a szivarját.

– Nem kértem az engedélyedet, kölyök, de örülök, hogy a fedélzeten vagy.

– Szóval mikor találkozunk vele? – kérdezem, miközben kortyolgatom az italomat, és megpróbálom megszeli-díteni szívem heves dobogását.

– Ma este találkozom vele. *Egyedül.* – Összevonja a szemöldökét. Zsigereim görcsbe rándulnak.

– Hadd menjek veled, Roofus! Nem szabad egyedül találkoznod vele.

Ru felsóhajt, kezét végigfuttatja élenkvörös haján.

– Túl félelmetes vagy, kölyök. Ezt barátságos találkozó-nak szánom.

Ebben nem vitatkozhatok vele.

– Legalább az egyik fiút vidd magaddal!

A gondolatától, hogy Ru egyedül lesz Peter Michaelsszel, feláll a szőr a hátamon.

Ru füstgyűrűket ereget a levegőbe.

Előrehajolok, és az íróasztal lapjára támaszkodom.

– Roofus. *Ígérd meg*, hogy nem mész egyedül! Ne légy bolond!

– Te meg ne felejtse el, hol a helyed! – csattan fel. – Én vezetem ezt a vállalkozást, nem te. Te jelentesz nekem, nem fordítva. Én vagyok a főnök. Mi lenne, ha kimutatnád a háládat, és most az egyszer azt tennéd, amit kibaszottul mondanak neked?

Fogaim csikorognak a hangjától, és ha bárki más lenne, megköszönném neki az emlékeztetőt, mielőtt kivágom a nyelvét. Ru azonban sok olyasmit megengedhet magának, amit senki más.

Tizenhárom éves voltam, amikor megismerkedtem vele. Ez két évvel azután történt, hogy Amerikába hoztak, hogy a nagybátyámmal éljek. A könyvtárszobában olvastam, amikor zajt hallottam a folyosón, és elindultam, hogy kiderítsem, mi az. Az iroda ajtaja résnyire nyitva állt, és ámulattal néztem, ahogy egy nagydarab, olíwabarna bőrű, vörösre festett hajú férfi hajol a nagybátyám íróasztala fölé; alig egy centire tőle fegyvert tart a halántékához, és rosszindulattól csöpögő, öblös, bostoni akcentussal fenyegeti. Tényleg félelmetes volt. Soha nem láttam a nagybátyámat meghunyászkodni. Az volt a kedvenc időtöltése, hogy élvezte, amikor mások estek térdre *előtte*.

Politikus lévén ez gyakran nyilvánosan történt.

Indulatos és perverz ember lévén a magánéletében még gyakrabban megesett. Így hát elbűvölőnek találtam ezt a titokzatos embert, és követtem; mindenáron utánozni akartam, magamba szívni az erejét. Azt hiszem, ezt nyugodtan lehet megszállottságnak nevezni, de soha nem ismertem hozzá hasonlót. Soha nem láttam még olyat, aki engedelmisséget parancsolt volna egy olyan embernek, aki az egész világot irányította.

Én is tudni akartam, hogyan kell ezt csinálni.

De tizenhárom évesen még nem sajátítottam el az észrevétlenség művészetét, és Ru tudta, hogy a nyomában vagyok, hogy lesem őt. Befogadott, és megtanított mindenre, amit tudott. Bevezetett Bloomsburg utcáira, és segített megőrizni elmém épségét, amikor rémálmok gyötörtek.

Szóval azt teszem, amit ő akar, mert nincs egyetlen lélek sem ezen a bolygón, aki úgy gondoskodott volna rólam, ahogy ő tette.

Egyszer volt, de már régen. Egy teljesen más életben.

– Igazad van – mondom. – Bízom az ítélőképességében. De senki máséban.

Ru nevet, és épp válaszolna, amikor kopognak.

– Gyere be! – mordul Ru.

Starkey, az egyik fiatalabb újoncunk dugja be a fejét.

– Elnézést, hogy zavarom, főnök! – Rám pillant, szeme kitágul, ahogy gyorsan elkapja a tekintetét. – Van néhány lány, akik hamis személyi igazolvánnyal próbálnak bejönni. Pokoli zűrt csináltak nekünk odalent.

– Azért jöttél ide, hogy ezzel a szarsággal zavarj minket? – csattan Ru hangja. – Mi a faszért fizetünk téged?

Vigyorgok Ru indulatán, és odasétálok a biztonsági kamerák monitorjaihoz. Azt nézem, amelyik a bejárat fölött van. Ahogy Starkey mondja: három lány áll odakint, az egyik éppen a kidobónk arcába üvölt. *Szánalmas*. Figyelem tovább; szemem az oldalt álló szépségre tapad. A gyomrom összeszorul, ahogy tekintetem végigfut a testén. Szűk, kék ruhát visel. Keze a teste előtt összekulcsolva, tekintete ide-oda cikázik a kidobó és a járdaszegély mellett várakozó taxik között. Bosszúság lobban bennem, amiért nem látom őt olyan tisztán, ahogy szeretném. De eléggé látom ahhoz, hogy tudjam, kényelmetle-

nül érzi magát. Ártatlan. Határozottan nem való egy ilyen helyre. És valamilyen oknál fogva ez olyan izgalmat vált ki belőlem, ami egyenesen a farkamban jelentkezik; sűrűsödik és lüktet, ahogy elképzelem, hogy ez a hely hogyan szennyezheti be őt. Nem sok ember akad, aki bármilyen reakciót vált ki belőlem. Egy életnyi *nem* reagálás ivódott a bőrömbe, áthatolhatatlan pajzssá keményedett, semmit nem enged be, sem ki. Csak üres héj vagyok, aminek egyetlen célja van.

Az a tény, hogy ez a lány egy kicsit is felkeltette az érdeklődésemet, kíváncsivá tesz.

– Engedd be őket! – szakítom félbe Starkey-t, még mindig a barna szépséget szemlélve.

Abbahagyja a habogást; rám mered, és újra Rút nézi.

– Biztos vagy benne? Én...

– Szerinted dadogtam, vagy mi a bánat? – kérdezem felé fordulva. – Esetleg az akcentus akadályoz a megértésben?

– N-nem, én csak...

– Nincs semmi *csak* – vágok a szavába. – Teljesen nyilvánvaló, hogy útmutatás kell neked, hogyan kezeld a helyzetet. Vagy félreértettem az érvelésedet, hogy miért hívtad fel a figyelmünket erre a triviális dologra?

Ru vigyorog, hátradől a székében.

– Nem, Hook. Nem értetted félre.

– Hmm. Akkor ez tényleg probléma – bólintok. – Mondd csak, egyetértesz azzal, hogy ki kell rúgnunk az illetőt, aki az ajtónál dolgozik?

– Hm... nem – szólal meg Starkey.

– Végül is, ha nem képes helyre tenni pár nőt, akkor hogyan lehetünk biztosak abban, hogy bárki mást kezelni tud? – csóválom a fejemet.

Starkey feszengve nyeldekkel, ádámcsutkája fel-le ugrál.

– Én... Ők...

– Tudod – folytatom, miközben kicsúsztatom a zsemből a kampópengét, és kinyitom –, egy nő leigázása az irányításról szól. – Odasétálok hozzá, ujjaim között forgatom a rozsdamentes acélt, a bonyolult, barna mintás markolat a bőrömhöz feszül. – A hatalom finom szövete. Adok-kapok, ha úgy tetszik. Meg kell adni nekik a dominancia abszolút *gyönyörét*. – Megállok előtte, tenyerembe zárom a pengét. – Nyilvánvaló, hogy a ma esti kidobónkban inkább az alázat génjei vannak. – Szabad kezemmel megigazgatom Starkey nyakkendőjét. – Megértem, milyen nehéz lehet felismerni ugyanezt a tulajdonságot magadban. – Közelebb hajolok, pengém hegyét a torkához érintem. – Légy jó fiú, Starkey! Engedd. Be. Őket.

– Igenis, uram – hebegi.

Megveregetem a vállát, ő pedig hirtelen sarkon fordul, és kirohan az ajtón. Ru rám mutat a szivarjával, szórakozottan néz engem.

– Éppen *ezért* nem jössz el erre a találkozóra.

Mosolygok, megigazgatom zakóm ujját.

– Semmi gond. Úgyis lemegyek a bárba. Van egy kidozóember, akit el kell tüntetnem, és hirtelen megkívántam valami *szépet*.

Ru röhög.

– Csak győződj meg arról, hogy nem *kiskorúak!*

Megragadom az ajtó kilincset, megállok.

– Ru?

Felhördül.

– Tudasd Peterrel, *mennyire* várom, hogy személyesen találkozhassak vele!

3. FEJEZET

Wendy

EGY ÓRÁVAL EZELŐTT megesküdtem volna rá, hogy pár pillanat és letartóztatnak minket, most pedig egy elegáns bár VIP-szobájában ülök, és egy rendesen túlárazott pezsgőt kortyolgatok egy „hódoló” jóvoltából.

Úgy tűnik, az alkoholfogyasztás törvényi korhatára itt inkább javaslat, mint tényleges követelmény. Eléggé zavarban vagyok, amikor eszembe jut a kinti jelenet, az emberek, akik nézik, ahogy Maria kiabál, mert a kidobó nem dőlt be a hamis igazolványomnak. Nem vagyok meglepve. Nem úgy nézek ki, mint Angie nővére. Két másodpercre voltam attól, hogy beugorjak a legközelebbi taxiba, és lelépjek, de ekkor testhezálló öltönyt viselő, szőke férfi lépett ki a bárból, és súgott valamit az ajtónálló fülébe. A következő pillanatban a VIP-területre vezettek minket.

Nagyon úgy érzem magam, mint aki nem jó helyen van itt, de vitathatatlanul ez a legszórakoztatóbb, ami az elmúlt években történt velem. Amit elég szájalmasnak érzek, tekintve, hogy nem csinálunk mást, mint iszunk, és az embereket nézzük.

Illetve pontosabban egy embert figyelünk.

Egy bizonyos *Hook* nevű férfit.

Furcsállom a nevet, de nem tudom kiverni a fejemből; a kíváncsiság tapadós indája virágzott ki bennem. Úgy tűnik, ő a fő oka annak, hogy a lányok mindig erre a helyre jönnek, nem máshová. A pusztá reményért, hogy újra láthatják.

Maria esküszik rá, hogy ez a bizonyos férfi az ő lelki társa, ezért minden hétvégén újra felbukkan itt, lesütött szemmel és félig széttárt combokkal, remélve, hogy az a férfi leereszkedik hozzá az elefántcsonttoronyból, és akkor elrabolhatja innen.

– Mesélj hát az emberedről! – mondom Mariának, miközben a pezsgőt kortyolom, és körülnézek a helyiségben.

Angie felhördül.

– Ne... ne kezd megint!

Maria arca vigyorba feszül.

– Körülbelül egy hónapja történt. Itt voltam a bárban, és esküszöm neked, a tömeg szétvált, ő pedig ott volt az emberfolyosó végén. Úgy ült, mint valami kibaszott isten a hátsó fülkében, és szivarfüst kavargott körülötte.

– Beszéltél vele? – kérdezem.

Angie nevet.

– Persze, persze. Ahhoz át kellett volna verekednie magát a lakájain.

A fejemet csóválom.

– A lakájain?

Angie vállat von.

– Mindig férfiak veszik körül.

Szemöldököm majdnem a hajvonalamig ugrik fel.

– Lehet, hogy meleg.

Angie nevet, de Maria tekintete összeszűkül.

– Volt egy közös pillanatunk.
– Olyan erős és jelentős pillanat volt, hogy az a pasi azóta sem kereste – horkan fel Angie.

– Nyilvánvalóan elfoglalt ember – csattant fel Maria, és kisimít egy tincset az arcából. – De ezért vagyunk most itt. Valamelyik ilyen esténken meg fog találni.

– És felvisz az ágyába, és éket ver beléd az óriási farkával.
Angie szeme tágra nyílik, ahogy teljes válszélességben széttárja a kezét.

Kuncogva dörzsölöm az arcomat.

– Hát, *ez* egészen reálisnak hangzik.

Maria a száját biggyeszti.

– Miért jöttél el, ha egész idő alatt hülyeségeket beszélsz? Igazán otthon maradhattál volna, és megkímélhetél volna minket a bajtól.

Magamba zárkózom, gyomrom ég a bűntudattól.

– Sajnálom. Hiszek neked. Tényleg – mondom. Öszszefonom az ujjaimat az ölemben, hüvelykujjaimat egymás körül forgatom. – Csak úgy hangzik... szóval olyan mitikusnak.

Maria a szemét forgatja.

– Nem a képzeletünk szüleménye, *Wendy*. Igazi üzletember. Övé ez a kibaszott bár! – jelenti ki, és a kanapé kárpitját simogatja.

Felszalad a szemöldököm.

– Tényleg?

– Szerintem igen. Nem mindig van lent, de amikor jön, hátulról érkezik, és mindig ugyanazon a helyen ül – mutat Maria a helyiség túlsó sarkára, ahol egy fülke áll; az egyetlen üres hely az egyébként zsúfolt teremben. Kortyol egyet az italából. – Mindenesetre a szerencse az én oldalamon áll. Érzem.

Hosszú, vörös körmét halántékához ütögeti. Előrehajolok, pezsgőspoharamat az övéhez érintem. Koccintunk. Megpróbálom megjavítani a hidat, amelyet nyilvánvalóan felgyújtottam, mielőtt az építése befejeződhetett volna.

– Azt hiszem, igazad van. A szerencse szagát érzem ma este.

Maria vigyorog – ez az első őszinte mosoly, amit valaha felém villantott –, és elégedettség tölt el. Talán mégiscsak rendben lesz ez a barátnős dolog.

Hirtelen forróságot érzek a tarkómon. Az a nyugtalanító érzés fog el, hogy figyelnek. Rögtön hátrafordulok, de nincs ott semmi.

Furcsa.

Kiiszom a maradék pezsgőt, felállok, a lányok felé hajolok.

– Mindjárt visszajövök. Muszáj kimennem. Mosdójárat.

– Hé! – kiált utánam Angie, amikor már félúton vagyok kifelé. – Az idelenti mindig tele van. A pult jobb oldalán, a folyosó végén van egy másik, amit nem használnak anynyian.

Bólintok, emlékezetembe vésem az utasításait, és elindulok a tánctéren át. Látásom kicsit homályos a pezsgőtől; megbotlom, nekiütközöm valakinek.

– Nebassz! Bocsánat!

Ösztönösen felemelem a kezem, ami szilárd izomfalba ütközik. Érdes tenyér markolja meg a vállamat, az idegen érintésének hőségétől libabőrös lesz az egész karom.

– Mocskos szó ez egy ilyen szép szájról.

A mély, akcentusos hang selyemként siklik végig a bőrömon, és körbeölel. Borzongás cikázik végig a gerincemen. A férfi szorítása erősödik, tenyere lejjebb, a felkaromra csú-

szik. Kezem még mindig a mellkasához nyomódik, öltönyének fekete anyagát puhának érzem ujjaim párnái alatt. Lélegzetem elakad, ahogy tekintete beszippant. Szeme olyan, mint az égszínkék üveg, szinte kísértetiesen hideg szépségű.

Megtöröm a pillanatot, elkapom a tekintetemet, végre hagyom, hogy szavai beszűrődjenek a tudatomba.

– Tessék?

Vigyorog. Megcsodálom markáns arcának éleit, amelyeket a fény még jobban kihangsúlyoz, durva kontrasztot képezve koromfekete szemöldökével és kócos hajával.

Összerándul a gyomrom, amikor rájövök, milyen szép férfi.

Szája lejjebb ereszkedik, míg a fülem mellé nem ér, a lélegzete a nyakamon csorog, és hő áramlik szét bennem.

– Azt mondtam, hogy...

– Hallottam, amit mondott – vágok közbe. – A kérdéssem költői volt.

Hátrahúzódik, lassú mosoly terül el az ajkain, hüvelykujjai ritmikus mozdulatokkal járnak fel-le, csupasz bőrömet dörzsölik.

– Ó...

Bólintok.

– Igen.

Mellkasom megfeszül, ahogy körülnézek, és felmérem a környezetünket. Több tucat ember van a közelünkben, mégis úgy érzem, mintha ő lenne az egyetlen a teremben. Energiája sistereg a levegőben, alig fér a bőrébe. Erről az emberről lerí a hatalom, és a másodperc töredékéig azon tűnődöm, milyen lenne belevetni magamat ebbe a fajta bajba. Korlátok nélkül élni, csak egy kis ideig.

Neveltséges!

Fejemet rázva hátralépek, alsó ajkamra harapok.

– Hát, szóval... ez...

– Öröm volt, részemről is – mondja doromboló hangon. Megint közelebb lép hozzám, megragadja a kezemet, ajkához emeli, és épp csak megérinti, előre-hátra mozdítva, mintha megcsókolná.

Szívem hevesen ver.

– Azt akartam mondani, hogy furcsa, de persze... *öröm* volt. Örülök, hogy megismerhettem.

Elhúszom a kezemet, gyomrom összerándul. Szinte csalódott vagyok, hogy elválunk, és ez az érzés egészen nyugtalanító. Megmozdulok, el akarok lépni mellette, de megragadja a karomat, visszahúz, annyira közel magához, hogy testem lágy íveivel érzem az ő kemény vonalait. Alig kapok levegőt, megdermedek, moccanni sem tudok. Ez az ember – ez az *idegen* – úgy érint meg, mintha joga lenne hozzá. Mintha az övé lennék, hogy megérintsen.

– Nem tudhatom meg a nevét?

Hangja a nyakamnál morajlik. Combjaim összeszorulnak a mélységétől. Soha senki nem bánt velem úgy, mint ő. Soha nem fordult elő, hogy ilyen ember észrevett volna. Egyszerre dühítő és mámorító, az érzelmek furcsa keverékétől idegesség sístereg a bőröm alatt.

Kifújom a levegőt, megpróbálom elfojtani a remegést, hogy ne hallatszon a hangomban. Talán a pezsgő vagy talán ez a férfi teszi, de a késztetéstől, hogy másfajta Wendy legyek, megered a nyelvem, és kimondom, mielőtt észbe kaphatnék:

– Nem. Nem hiszem, hogy kiérdemelte volna.

Kicsavarom a karomat a markából.

– És jegyezze meg, hogy ez a szép szájj *kibaszottul* azt mond, amit csak akar.

Tekintete fellángol, szája sarka rángatózik, de nem szó-
lal meg újra. Csak bedugja a kezét a háromrészes öltönye
zsebébe, és a sarkára állva előre-hátra mozdul; tekintete
végigperzsel a hátamon, ahogy hirtelen megfordulok, és
otthagynom.

4. FEJEZET

James

SZÍVEM A BORDÁIMHOZ CSAPÓDIK.

Wendy Michaels.

Természetesen ismerem. Annak az embernek a lánya, akit tizenegy éves korom óta szemmel tartok. Most, hogy idősebb lett, az apja visszafogja, ismeretlenségben tartja, valószínűleg azért, hogy megóvja őt az üzlet kellemetlen oldalától, de ha valaki egy férfi munkásságát követve éli le az életét, akkor mindent megtudhat róla, azt is, milyen az árnyéka.

Ezért nem értem, hogyan kerülhette el a figyelmemet, hogy ideköltözött.

Mindenek ellenére soha nem nehezteltem az utódokra az apjuk bűneiért. Mindannyian a gonosz melléktermékei vagyunk; egyesek beleszülettek, mások pedig a körülmények miatt lettek azzá. Ha azonban az univerzum a tengerembe helyezi Wendy Michaelst, a legkevesebb, amit tehetek, hogy megfelelően bánok vele.

Farkam megduzzad a gondolattól, hogy belemártózzak, amíg meg nem törik, hogy sebeket hagyjak magam után,

hegeket, amik arra emlékeztetik, hogy ott voltam. Elveszem az ártatlanságát, aztán apja lába elé dobom az általa nemzett lány bemocskolt változatát.

Ínycsiklandó.

Figyeltem attól a pillanattól kezdve, hogy belépett a bárumba; a felismeréstől elakadt a lélegzetem. Tisztán láttam, nem a biztonsági felvételeink szemcsés felbontásában. Mosoly kúszik ajkamra, amikor visszasétálok az irodába. Kameraképeken figyelem tovább. A vadászat izgalma dübörög ereimben, feszült várakozás, hogy elkapjam végre.

Az igazság az, hogy a dolgok az utóbbi időben meglehetősen unalmassá váltak. Már nagyon vágyom valami újra, amibe belemélyedhetek, és Wendy Michaels a tökéletes projekt. Beleszédülök a gondolatba, hogy addig szelídítsem, amíg dorombolni nem kezd, aztán pedig visszaküldjem egy új gazda pórázára fogva – gyönyörű harmónia, miközben Peter pusztulásának szimfóniáját vezénylem.

Kigombolom a zakómat, elhelyezkedem az íróasztalom mögötti bőrülésben, beírom Wendy nevét a laptopomra, és nézem, ahogy a cikkek megjelennek a képernyőn. Összeszorul a gyomrom az izgalomtól, amikor arról olvasok, hogy Peter mennyire imádja a lányát.

Az ő kis árnyéka.

Találó becenév, azt hiszem. Végül is nem hagyhatjuk magunk mögött az árnyékunkat anélkül, hogy a végén ne hiányozna.

Hátborzongató ábrándkép, ahogy apja maradványain lökdösöm bele magamat, a combjai közül kifolyó spermám összekeveredik az alattunk terjedő vértócsával; olyan fantázia, amitől hevesen megrándul a farkam, és önkéntelenül felnyögve markolom sajgó erekciómat.

Ez nem fog menni.

Előveszem a telefonomat, üzenetet küldök az egyik koktélpincérnőnek, Moirának, hogy hagyja abba, amit csinál, és keressen meg. Azonnal.

Bezárom a cikkeket, a biztonsági kamerák képeire kapcsolok; elégedetten nézem, hogy Wendy pezsgőt kortyolgat, és megpróbál úgy tenni, mintha természetes közege lenne a bár.

Nem az.

Ez nem az, és biztosan nem természetes számára azzal a százalmas lánycsoporttal lenni sem, akikkel érkezett. Ártatlansága ragyog, mint a világítótorony fénye – csillogó ékszer a szemét közepette, csali az én sötétségemnek, hogy keresse meg és fojtsa el teljesen.

Az ajtó kinyílik és becsukódik. A magas, szép testű, ragyogóan öltözött Moira felém indul, rubinvörös ajkai mosolyra húzódnak.

– Hook – sóhajt, és megkerüli a tölgyfa íróasztalt. – Hiányoztál.

Hagyom, hogy lány mosoly játsszon ajkaimon, mintha nem karistolná a fületem a hangja. Fekete hajtincset simítok a válla mögé, a tarkójára csúsztatom a kezemet, és közelebb húzom, míg csupán centiméterekre van tőle; nedves lehelete siklik a bőrömon. Feje megrándul.

– Sajnálom, új tetoválás. Még mindig fáj.

– Térdre!

Kötelességtudóan leereszkedik, manikűrözött kezével végigdörzsöli a farkam hosszát, csókokat nyom nadrágom anyagára. Fogaim csikorognak, bosszúság tombol bennem a gyenge előjáték-kísérlet miatt. Tenyeremet a fejére nyomom, a hajába markolok, és előrerántom az arcát. Szabad kezemet állkapcsához nyomom, amíg meg nem érzem

fogai mélyedését a bőréen át, hüvelykujjam elkeni a vörös rúzt. Megremeg, morog, ahogy szorosan megmarkolom az arcát, és ettől a kék cikázik a gerincemen.

– Ez kasmír öltöny, édesem. Ne szennyezd be háromdolláros foltokkal, érted?

Nagyot nyel, és bólint.

– Jó kislány.

Megpaskolom az arcát, aztán visszahajtom a fejét az ölembe. Tekintetem a számítógép felé fordul, vágyam valódi tárgyát figyelem. És ahogy Moira forró ajka körülveszi a farkamat, végigcsúszik a rúdon, és mélytorokra tolja, szemem a kameraképen marad, és elképzelem azt a napot, amikor Wendy lesz a helyén.

És valami *igazán* mocskos dolgot nyeletek le vele.

– Látom, túlélted – mordulok, ahogy Ru ruganyos léptekkel belép az iroda ajtaján.

– Élek, soha jobban.

Vigyorogva sétál a barnás földgömbhöz, amiben a brandyt tartja, és tölt magának egy pohárral.

– Ezt úgy értelmezem, hogy a találkozó jól sikerült.

A szemöldököm felcsúszik, megnézem, mennyi az idő. Csak néhány óra telt el.

A nyugtalanság szorongató energiái járták át a zsigerimet, miközben arra vártam, hogy visszatérjen. Tudom, hogy makulátlanul tiszta imázsa ellenére Peter Michaels veszélyes ember. Azt is tudom, hogy Ru néha hagyja, hogy a temperamentuma a legjobbat hozza ki belőle, és bár hálás vagyok, hogy semmi aljas dolog nem történt, még mindig azt kívánom, bárcsak megengedte volna, hogy elkísérjem, már csak a biztonsága érdekében is.

Nem azért sajátítottam el az illem művészetét, hogy Peter látványától elveszítsem a higgadtságomat. Nyugodt maradtam volna. Kezet rázok vele, és a szemébe nézek, miközben elképzelem, mennyire fogom élvezni gyötrelmes halálát.

Ru sóhajt, leroskad a fal mellett álló, fekete kanapéra, belekortyol az italába, és kivesz egy szivart.

– Az a fasz nem jött el. Valami kölyköt küldött maga helyett, hogy végezze el a piszkos munkát; mintha kinéznél belőlem, hogy *mindent* kockára tennék egy ilyen kétbites, nyomorult punkért.

A megkönnyebbülés furcsa érzése árad szét a mellkasomban.

– Abszurd.

– Tiszteletlen – mondja Ru, és kiköp.

Erre felkapom a fejemet.

– Ez azt jelenti, hogy meggondoltad magad a vele való munkával kapcsolatban?

Remélem, igennel felel, mert ha Peter belekeveredik az üzletünkbe, az megnehezíti majd a helyzetet, amikor eljön az ideje, hogy véget érjen az élete. Nem lesz lehetetlen, csak *kihívást jelentő*.

Ru vállat von, a szivarját bámulja, miközben ujjai között forgatja.

– Mondtam a fiúnak, hogy adja át az üzenetemet Mr. Michaelsnek. Tudassa vele, hogyan intézzük itt a dolgokat, amiből remélem, rájön, hogy nem számít, mennyi pénze van, ha nem tudja megadni a tiszteletet a *kibaszott* nevemnek. – Ru ujjai megfeszülnek, a szivar összeroppan az ujjai alatt. – Tudod, azt hiszem, meggondoltam magam, kölyök. Ha találkozni akar velem, akkor úgy igazságos, hogy mindkettőnkkel találkozik.

Izgalom tör fel a gyomromban.

– Kiváló hír.

Szemem a számítógép képernyőjére téved, és észreveszem, hogy Wendy és barátnői indulni készülnek. Felállok, begombolom a zakómat.

– Elnézést, van néhány elvarratlan szál a mai éjszakából, amiket most kell megcsomózni!

Ru legyint, belekortyol a brandybe.

Kilépek az irodából; a hátsó lépcsőházat használom, ott hagyom el a klubot, hogy ne lássanak. Az épület oldalához húzódva nézem, ahogy Wendy búcsúzóul megöleli a barátait, és beül egy sárga taxiba. Undorral tölt el a meggon-dolatlansága és az, hogy a barátai egyáltalán nem törődnek a biztonságával.

Az apjának van pénze, mégsem vesz fel mellé sofőrt? *Semmi* védelmet nem ad neki?

Beülök az Audimba, besorolok a forgalomba, szorosan követem a taxit; meg akarok bizonyosodni arról, hogy épségben hazaér. Nem áll érdekemben, hogy olyasmit birto-koljak, ami sérült. Még ideiglenesen sem. És amíg más-képp nem döntök, Wendy Michaels az enyém.